USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců Mgr. Pavla Hradeckého a JUDr. Martina Tomka v exekuční věci

oprávněné: **C4B Capital s.r.o.,** IČO 19437684
sídlem Trnitá 500/9, Trnitá, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Zemanem
sídlem Lazaretní 925/9, 615 00 Brno

proti
povinné: [redacted], narozená dne [redacted]
bytem [redacted],
zastoupená advokátem JUDr. Rostislavem Puklem
sídlem Karlova 252, 698 01 Veselí nad Moravou

pro vymožení 370 000 Kč s příslušenstvím,
k odvolání účastnic proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 1. 4. 2026, č. j. 15 EXE 4/2025-219,

takto:

I. Usnesení okresního soudu **se potvrzuje**.

II. Oprávněná je povinna nahradit povinné náklady odvolacího řízení ve výši 33 833 Kč k rukám jejího advokáta do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Shora označeným usnesením okresní soud zastavil exekuci vedenou na majetek povinné na základě pověření tamního soudu ze dne 17. 1. 2025, č. j. 15 EXE 4/2025-33 (výrok I.), oprávněné uložil nahradit pověřenému soudnímu exekutorovi Mgr. Tomáši Tunklovi, Exekutorský úřad Český Krumlov, náklady exekuce ve výši 6 655 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (výrok II.) a dále jí v téže lhůtě uložil nahradit povinné náklady řízení ve výši 104 540,50 Kč k rukám jejího advokáta (výrok III.). Soud prvního stupně nakonec zrušil příkaz k úhradě nákladů exekuce soudního exekutora Mgr. Tomáše Tunkla ze dne 25. 1. 2025, č. j. 217 EX 00714/24-038 (výrok IV.).

2. Z odůvodnění napadeného usnesení i obsahu spisu je zřejmo, že povinná namítala nepřípustnost exekuce z důvodu neplatnosti úvěrové smlouvy ze dne 11. 10. 2024 a z tohoto důvodu neplatného a nevykonatelného notářského zápisu (notářského zápisu sepsaného notářským kandidátem [redacted]. [redacted] jménem Mgr. Martina Říhy, notáře se sídlem v Praze ze dne 11. 10. 2024, sp. zn. N 1642/2024, NZ 2530/2024 ve spojení s pokračováním notářského zápisu, sepsaného notářským kandidátem [redacted]. [redacted] jménem notáře Mgr. Martina Říhy ze dne 24. 10. 2024, sp. zn. N 1642/2024, NZ 2664/2024 – dále též „exekuční titul“), který byl sepsán na základě zmíněné úvěrové smlouvy. Tato smlouva byla sice formálně koncipována jako smlouva o podnikatelském úvěru, avšak fakticky se jednalo o úvěrovou smlouvu, kterou povinná uzavřela jako spotřebitel. Oprávněná se snažila vyhnout zkoumání platností jí koncipované úvěrové smlouvy, tímto způsobem obcházela zákon o spotřebitelském úvěru. Díky tomu řádně nezkoumala úvěruschopnost povinné, a proto je smlouva neplatná. Kromě toho úvěrová smlouva obsahuje také ujednání, která jsou v rozporu s dobrými mravy a právními předpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

Oprávněná v průběhu kontraktačního procesu postupovala vůči povinné v rozporu s ust. § 433 občanského zákoníku (zák. č. 89/2012 Sb., v platném znění, dále jen „o.z.“), neboť zneužila svého hospodářského postavení podnikatele, když povinné vnutila k podpisu smlouvu, v níž ji postavila do pozice podnikatele. Při uzavírání smlouvy povinná komunikovala pouze s [redacted], zastupující společnost Fundraisy consult s.r.o. (zprostředkovatele úvěru mezi účastnicemi), která se o faktický účel čerpání finančních prostředků nezajímala. Oprávněná zneužila své vědomosti o finanční tísni, v níž se povinná v době jednání o úvěru nacházela. Bylo jí známo, že povinná naléhavě potřebuje získat finanční prostředky na vyplacení úvěrů, do kterých se dostala tzv. úvěrovým kolotočem. Povinná neměla předem smlouvy k dispozici, s jejich obsahem měla možnost seznámit se až při jejich podpisu a bezprostředně poté musela podepsat také dohodu se svolením k přímé vykonatelnosti ve formě notářského zápisu. Další důvod neplatnosti úvěrové smlouvy povinná dovozovala z její nespravedlnosti, zejména z výše sjednaných úroků, poplatků a smluvních pokut. Povinná se proto domáhala zastavení exekuce pro její nepřípustnost dle ust. § 268 odst. 1 písm. h/ o.s.ř. (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění – dále jen „o.s.ř.“), současně také žádala o odklad exekuce do pravomocného rozhodnutí o jejím zastavení.

3. Oprávněná mimo jiné uvedla, že povinná se zavázala k závazku jako podnikatel, proto se jedná o vztah mezi podnikatelskými subjekty, nikoliv o vztah mezi podnikatelem a spotřebitelem. Povinná měla možnost se s podmínkami úvěru důkladně seznámit, tyto podmínky nenaplňují parametry, aby nárok oprávněné byl považován za neplatný. Sjednaný smluvní úrok i smluvní úrok z prodlení je přiměřený, stejně tak i smluvní pokuta ve výši 25 % z dlužné částky z důvodu prodlení povinné. Samotný notářský zápis má charakter veřejné listiny, a tudíž uznání dluhu je nutné považovat za platně sjednané a v souladu s ust. § 2053 o.z.

4. Okresní soud se po odložení provedení exekuce do právní moci rozhodnutí o návrhu na zastavení exekuce (v právní moci od 17. 4. 2025) zabýval návrhem povinné na zastavení exekuce, k čemuž provedl dokazování, z něhož učiněná podrobná skutková zjištění zachytil v bodech 9. – 20. odůvodnění svého rozhodnutí. Při právním posouzením věci okresní soud vyšel z ust. § 40 odst. 1 písm. d) zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, v platném znění (dále „e.ř.“), ustálené judikatury Nejvyššího soudu k notářským zápisům, z níž mimo jiné vyplývá, že pokud oprávněná nemá na vymáhané plnění dle hmotného práva nárok, jedná se o důvod k zastavení jeho výkonu (exekuce) pro nepřípustnost dle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 267/2000). Okresní soud dále vycházel z definice spotřebitele v ust. § 419 o.z., výkladu Nejvyššího soudu ohledně postavení spotřebitele, kterým může být nejen nepodnikající fyzická osoba, ale i fyzická osoba – podnikatel, který jedná mimo rámec své podnikatelské činnosti. Při úvaze, zda mezi oprávněnou a povinnou šlo o vztah spotřebitelský či nikoliv, se nelze omezit jen na to, zda povinná byla podnikatelem, ale je třeba vyřešit okolnosti týkající se toho, za jakým účelem byla smlouva uzavírána a k čemu měl úvěr sloužit. Pouhé označení smluvních stran jako podnikatelů a deklarace o použití peněžních prostředků na účely podnikání samo o sobě bez dalšího nestačí k učinění závěru, že se jedná o smluvní vztah mezi podnikateli. Je to vždy úvěrující, kdo musí odstranit pochybnosti o tom, k čemu je úvěr poskytnut (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 1196/2003, usnesení Nejvyššího soudu pod sp. zn. 20 Cdo 680/2025, 20 Cdo 2611/2025).

5. Okresní soud vzal za prokázané, že oprávněná s povinnou o poskytnutí úvěrů vůbec nejednala, veškerá komunikace probíhala pouze mezi povinnou, [redacted], případně [redacted], jakožto [redacted] společnosti Fundraisy consult s.r.o. (zprostředkovatele úvěru na základě smlouvy o zprostředkování ze dne 30. 9. 2024). Prvotní kontakt se žádostí o úvěr přišel sice od povinné, avšak stalo se tak na základě internetového formuláře, který obsahoval mimo jiné i povinný údaj o identifikačním číslu podnikatele, které musela povinná

vyplnit. Sama povinná nevěděla, jaký je rozdíl mezi podnikatelským úvěrem a úvěrem spotřebitelským. Pokud bylo ze strany úvěrujícího vyžadováno uvedení identifikačního čísla, tak ho vyplnila, stejně tak i údaje o zdroji svých příjmů, když uváděla, že má příjmy z podnikání, přestože měla i příjem z pracovního poměru. Povinná má sice střední vzdělání s maturitou, avšak v této oblasti je právním laikem, proto okresní soud tato její vyjádření považuje za věrohodná. Skutečný účel úvěru, zejména určení a použití finančních prostředků z úvěru, však oprávněná (ani zprostředkovatel) od povinné nezjišťovala a ani nijak neověřovala, přestože povinná sama sdělila svědkyni [redacted], že peníze potřebuje na zaplacení dluhu svému zaměstnavateli. Ostatně povinná žádné finanční prostředky pro své podnikání reálně ani nepotřebovala, když podnikala v oblasti zprostředkování pachtů zemědělských pozemků. V případě poskytnutí podnikatelského úvěru je však třeba tento účel alespoň rámcově skutkově vymezit, tato povinnost leží na oprávněné jakožto poskytovateli úvěru. Oprávněná tyto povinnosti nesplnila. Namísto toho si v úvěrové smlouvě i v dalších souvisejících a předem připravených listinách (konzultační list) zajistila opakované prohlášení povinné deklarující v obecné podobě podnikatelský účel úvěru, jakož i použití finančních prostředků k podnikatelské činnosti. Tyto listiny byly povinné předloženy k podpisu až notářským kandidátem na parkovišti v [redacted], kdy povinná v časové tísni (vyvolané spěchajícím notářským kandidátem) neměla dostatek času na důkladné seznámení se s textem samotné úvěrové smlouvy a zejména notářským zápisem, který jí zřejmě nebyl předem ani přečten a vysvětlen jeho obsah. K obraně, že povinná byla v době uzavření smlouvy podnikatelkou, opakovaně prohlásila, že se jedná o podnikatelský úvěr, oprávněná neposkytla žádné relevantní důkazy, které by vyvrátily skutková zjištění o tom, že povinná potřebovala peněžní prostředky na zaplacení předchozího dluhu u svého zaměstnavatele, který nesouvisel s její podnikatelskou činností. Pokud se oprávněná snažila svá tvrzení prokázat textem jí samotnou koncipované smlouvy o úvěru, pak takový postup blížící se uzavření smlouvy adhezním způsobem není způsobilý zvrátit přesvědčení soudu o tom, že povinná při sjednávání úvěrové smlouvy jednala v postavení spotřebitele. Za této situace se nabízí logický závěr v souladu s ustálenou praxí dovolacího soudu (např. usnesení sp. zn. 20 Cdo 1107/2023), že povinná při sjednávání úvěrové smlouvy jednala za účelem pokrytí své osobní potřeby ve smyslu spotřeby, a nikoliv za účelem získání peněžních prostředků pro podnikání. Tento závěr soudu nemohla zvrátit ani oprávněnou předložená kvitance společnosti MONTY INVEST s.r.o. ze dne 29. 8. 2024 o zaplacení dluhu z úvěrové smlouvy uzavřené s povinnou dne 26. 4. 2023, z níž nevyplývá nic o povaze závazku z úvěrové smlouvy, která je předmětem tohoto řízení. Z provedených důkazů tak nelze ani dovodit, že by se úvěrová smlouva měla skutečně týkat podnikatelské činnosti povinné nebo že by povinná mohla úvěrované finanční prostředky potřebovat na jakýkoliv konkrétní podnikatelský účel.

6. Okresní soud proto dospěl k závěru, že oprávněnou poskytnutý úvěr je spotřebitelským úvěrem, oprávněná jako poskytovatel úvěru nesplnila řádně svou povinnost dle ust. § 86 odst. 1 zák. č. 257/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, v platném znění (dále jen „z.s.ú.“). Vzhledem k nesplnění této povinnosti ze strany oprávněné je proto smlouva o úvěru neplatná podle § 87 odst. 1 z.s.ú. (ve spojení s ust. § 588 věta první o.z.), když k neplatnosti je soud povinen přihlédnout i bez návrhu. Je-li neplatný hmotněprávní úkon (smlouva o úvěru), nemůže jako exekuční titul obstát ani předmětný notářský zápis. To proto, že dle ust. § 71b odst. 1 notářského řádu se v případě notářského zápisu jedná pouze o procesní dohodu. Okresní soud proto exekuci na majetek povinné zastavil z důvodu nepřípustnosti dle ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. za užití ust. § 52 odst. 1 e.ř.

7. Nad rámec tohoto odůvodnění okresní soud považoval úvěrovou smlouvu za neplatnou, neboť obsahuje podmínky v podobě smluvního úroku v pevné výši 68 080 Kč, který měla povinná zaplatit za půjčení jistiny 370 000 Kč na dobu tří měsíců, což představuje roční úrok ve výši 272 320 Kč (při ročním úročení se jedná o úrok 73,6 % ročně). Taková výše smluvního úroku

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

více než osminásobně přesahuje obvyklou úrokovou míru u spotřebitelských úvěrů, která v době uzavření úvěrové smlouvy (říjen 2024) činila v průměru 8,53 % ročně. Sjednaná výše smluvního úroku tak odporuje dobrým mravům (viz § 547 a § 580 o.z.). Stejně tak jsou s dobrými mravy rozporné i sjednané smluvní pokuty ve výši 50 % z nesplaceného zůstatku úvěru za porušení různých smluvních povinností. Kromě toho ujednání o smluvních pokutách není v souladu ani s ust. § 122 z.s.ú. Z obsahu spisu lze také dovodit, že zprostředkovatel úvěru a oprávněná jednají ve vzájemné shodě, když zprostředkovatel úvěru hradí ze své provize i náklady za sepis úvěrové smlouvy a notářského zápisu. Provize ve výši 120 000 Kč (téměř polovina jistiny úvěru) je nepřiměřeně vysoká a zjevně slouží k umělému navýšení zisku zprostředkovatele i oprávněné. I takové jednání je třeba hodnotit jako rozporné s dobrými mravy, zvlášť za situace, kdy povinné byl poskytnut úvěr na tři měsíce s úrokem převyšujícím 70 % ročně, ačkoliv podle smlouvy o zprostředkování měla doba splácení úvěru činit minimálně 5 let a maximální výše úroku 24 % ročně. Úvěr poskytnutý oprávněnou se zcela odlišnými parametry pak nezakládal ani právo zprostředkovatele na sjednanou provizi za zprostředkování úvěru. Takové jednání nemůže požívat právní ochrany, což samo o sobě zakládá i další důvod neplatnosti úvěrové smlouvy jako celku (§ 588 o.z.). S ohledem na výše uvedené skutečnosti pak ani oprávněnou navrhovaná moderace výše smluvního úroku a výše smluvní pokuty nepřichází v úvahu.

8. Výroky o nákladech řízení mezi účastnicemi a o nákladech exekuce okresní soud odůvodnil ust. § 89 e.ř.

9. Okresní soud dodal, že o nákladech exekuce i nákladech oprávněné bylo v rámci exekuce již rozhodnuto soudním exekutorem v příkazu k úhradě nákladů exekuce ze dne 25. 1. 2025, č. j. 217 EX 00714/24-038. Povinnost zaplatit uvedené náklady exekuce byla uložena povinné. Protože exekuce v této věci byla proti povinné nařízena a vedena od samého počátku nedůvodně na základě nezpůsobilého exekučního titulu a zastavení exekuce zavinila z procesního hlediska výlučně oprávněná, okresní soud citovaný příkaz k úhradě nákladů exekuce zrušil, a to přiměřeně postupem dle ust. § 271 věty druhé o.s.ř. za užití ust. § 52 odst. 1 e.ř. (v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu – viz rozsudek sp. zn. 19 Cdo 1227/2019, či usnesení téhož soudu sp. zn. 20 Cdo 1857/2019).

10. Proti tomuto usnesení podali včasné odvolání oprávněná i povinná.

11. Oprávněná v odvolání směřujícím proti věci samé (zastavení exekuce) namítala (s odkazem na odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. b/, e/ a g/ o.s.ř.), že se okresní soud řádně nevypořádal se skutečností, že úvěrová smlouva byla uzavřena s povinnou jako podnikatelem, nepožadoval doložení, že poskytnuté finanční prostředky povinná využila k osobní potřebě. Z předložených důkazů vyplynulo, že povinná podniká již delší dobu a s podnikatelskými úvěry se již v minulosti setkala, proto se nelze ztotožnit ani se závěrem soudu, že na povinnou je třeba v oblasti poskytování úvěrů hledět jako na právního laika. Ohledně podnikatelského postavení povinné oprávněná dále poukázala na to, že povinná byla ve všech dokumentech označena identifikačním číslem, že úvěrová smlouva uváděla, že úvěr je poskytován v souvislosti s její podnikatelskou činností a že poskytnuté prostředky budou použity výhradně na rozvoj podnikání a úhradu s tím souvisejících závazků (viz konzultační list). Jestliže v rámci prvního kontaktu se zprostředkovatelem byl důvod žádosti o poskytnutí úvěru ze strany povinné uveden jiný, nemění to nic na skutečnosti, že následně smlouva o úvěru s účelem podnikatelským byla odsouhlasena a s povinnou uzavřena. Oprávněný byl tak v dobré víře, že povinná má a měla v úmyslu prostředky využít ke své podnikatelské činnosti. Za této situace se uplatní ve smyslu § 421 odst. 2 o.z. právní domněnka, že povinná smlouvu uzavírala jako podnikatel. Oprávněná nikdy neměla v úmyslu poskytovat finanční prostředky nepodnikateli.

12. Oprávněná dále namítala, že presumovanou skutečnost lze vyvrátit jedině důkazem opaku (viz § 133 o.s.ř.), tudíž nepředkládá-li osoba s živnostenským oprávněním důkazy, ze kterých by

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

přesvědčivě vyplývalo, že v době uzavření smlouvy nebyla podnikatelem, považuje se v řízení za prokázané, že podnikatelem skutečně byla, a to nehledě na to, že svůj podnikatelský status popírá. Oprávněná dále zmínila judikaturu Evropského soudního dvora (věc C-464/01) a Nejvyššího soudu (usnesení sp. zn. 30 Cdo 1022/2013), z níž vyplývá, že i v případě, kdy druhá strana smlouvu objektivně neuzavírá jako podnikatel (dle § 420 o.z.), nebude jí přiznána ochrana náležející spotřebiteli v případě, kdy dá protistraně najevo, že je podnikatelem a vůči protistraně se jako podnikatel prezentuje. Dle této judikatury se zde chrání dobrá víra protistrany. Tento přístup reflektuje i další judikatura (např. rozsudek Krajského soudu Ostrava č. j. 8 Co 123/2022-137). Dle oprávněné tak okresní soud přistupoval k povinné nedůvodně jako k osobě ve slabším postavení, obrátil na ni důkazní břemeno, ačkoliv to byla povinná, která měla prokázat, že jí byl poskytnut spotřebitelský úvěr namísto úvěru podnikatelského. Povinná však v podstatě nepředložila ničeho k prokázání svých tvrzení a okresní soud své odůvodnění postavil výlučně na výpovědi povinné.

13. Stran dovozené neplatnosti úvěrové smlouvy pro rozpor s dobrými mravy oprávněná argumentovala preferencí výkladu směřujícího k platnosti právního jednání (§ 574 o.z.), judikaturou Ústavního soudu, z níž mimo jiné vyplývá, že zásah do smluvní autonomie může být ospravedlněn zcela výjimečně za splnění mimořádných okolností (viz rozhodnutí Ústavního soudu pod sp. zn. III. ÚS 1783/11 či III. ÚS 392/20). V daném případě smluvní ujednání nevykazují znaky hrubé nerovnováhy mezi stranami, nelze hovořit o nepřiměřenosti smluvních ujednání.

14. Napadené usnesení je rovněž nepřezkoumatelné. Ačkoliv oprávněná argumentovala rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 58 Co 232/2025 v obdobné věci, kde byla řešena i otázka provize zprostředkovatele se závěrem, že výše odměny sjednané mezi povinným a zprostředkovatelem nemůže jít k tíži oprávněného, okresní soud se s touto judikaturou vůbec nevypořádal (šlo o vadu řízení dle § 205 odst. 2 písm. b/ o.s.ř.). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí (vada dle § 219a odst. 1 písm. b/ o.s.ř.) je dána i tím, že okresní soud nedostatečně posoudil skutkový a právní stav věci, své závěry založil pouze na výpovědi a tvrzení povinné. To je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu (viz nálezy pod sp. zn. III. ÚS 119/14, III. ÚS 3606/10). Z výše uvedených důvodů oprávněná navrhovala, aby odvolací soud napadené usnesení změnil a návrh povinné na zastavení exekuce zamítl, event. jej zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k dalšímu řízení.

15. Odvolání povinné brojilo pouze proti nákladovému výroku (sub III.). Povinná namítala, že jí nebyla přiznána náhrada nákladů řízení za další čtyři podání (z 21. 11. 2025, 20. 1. 2026, 3. 3. 2026 a 6. 3. 2026). Šlo o podání reagující na účelová tvrzení oprávněné o poskytnutí úvěru na podnikatelskou činnost povinné, v nichž povinná poukázala na vybranou judikaturu Nejvyššího soudu (vydanou až po podání jejího návrhu na zastavení exekuce). Z důvodu hospodárnosti řízení pak povinná zaslala rozbor judikatury již před jednáním soudu. Náhrada nákladů řízení tak měla být povinné přiznána za 11 úkonů právní služby. Odvolatelka se proto domáhala změny usnesení okresního soudu v nákladovém výroku s tím, aby jí oprávněná byla povinna nahradit náklady řízení ve výši 157 672,90 Kč.

16. Povinná ve vyjádření k odvolání oprávněné citovala z aktuální judikatury Nejvyššího soudu (usnesení z 21. 5. 2026, sp. zn. 20 Cdo 225/2026), s odkazem na ní vyslovila názor, že je to oprávněná, kdo musí prokázat, že si ověřovala souvislost půjčovaných prostředků s podnikáním dlužníka (důkazní břemeno leží na věřiteli). Skutečnost, že má povinná zřízené identifikační číslo a oprávněná ji tímto označila ve smlouvě, je zcela irelevantní (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2441/2016). Stejně tak souvislost půjčovaných prostředků s podnikáním nelze prokazovat jen tak, že je ve smlouvě uveden údaj o sídle a identifikačním čísle podnikatele, ani tím, že smlouva „skrytě“ obsahuje ve formulářových ustanoveních blíže neurčené označení

„podnikatelské účely“ (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1176/21). V daném případě oprávněná s povinnou nikdy nejednala, rezignovala na posouzení, k jakému účelu poskytuje povinné úvěr. O faktickém účelu čerpání finančních prostředků se zprostředkovatel úvěru také nezajímal. K tomu povinná citovala z blíže označených rozhodnutí České národní banky a bankovní rady České národní banky o rozkladu, v nichž bylo mimo jiné konstatováno, že společnost Fundraisy consult s.r.o. neoprávněně zprostředkovávala spotřebitelské úvěry, kdy za své služby inkasovala až nezvykle vysokou odměnu přibližně 30 % z jistiny, že neprovádí žádnou kontrolu žadatelů o úvěr, že závažnost spáchaného přestupku je zásadně zvyšována tím, že se zaměřovala i na rizikovou skupinu spotřebitelů, kteří se často nacházeli ve finančních problémech, aniž by posuzovala jejich úvěruschopnost ve smyslu § 86 z.s.ú. Již zprostředkovatel měl proto zjišťovat, zda povinná vystupuje v pozici podnikatele či ne. K otázce nemravnosti úvěrové smlouvy povinná odkázala na závěry vybrané judikatury krajských soudů, poukázala na to, že obvyklý úrok v době sjednání úvěru byl u spotřebitelských úvěrů ve výši 8,53 % ročně, u podnikatelských úvěrů pak byla úroková sazba běžně ve výši 5,86 % ročně. Sjednaná úroková sazba tak byla cca 8x vyšší (u podnikatelských úvěrů dokonce 12x vyšší). Dle smlouvy o zprostředkování z 30. 9. 2024 přitom smlouva měla obsahovat maximální výši úroku 24 % ročně. V rámci doplňujícího podání povinná ještě poukázala na závěry Okresního soudu v Břeclavi z 2. 7. 2026, č. j. 15 EXE 53/2024-399, kterýžto soud rozhodoval v obdobné věci oprávněné. Krátce před vyhlášením rozhodnutí v dané věci (po závěrečných návrzích) povinná ještě v dalším doplňujícím podání poukázala na výslech [redacted]. [redacted] v jiném řízení (viz protokol o jednání z 14. 9. 2026 v řízení vedeném u Okresního soudu v Pelhřimově pod sp. zn. 5 EXE 878/2025), z něhož vyplývá, že v době podpisu notářského zápisu nebyla uzavřena úvěrová smlouva. Podpis listin přitom proběhl obdobně i v nyní projednávané věci. Notářský zápis tak vychází z neexistujícího hmotněprávního podkladu, neboť pokud úvěrová smlouva nevznikla, nevznikla ani pohledávka, která má zápis deklarovat (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3646/2022). Exekuční titul proto nemůže obstát (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 595/2023). Povinná proto navrhovala potvrzení usnesení okresního soudu, vyjma shora navržené změny nákladového výroku.

17. Oprávněná ve vyjádření k odvolání povinné odkázala na bod 38. odůvodnění usnesení okresního soudu, namítla, že povinná v doplňujících podání argumentovala irelevantními skutečnostmi, nadto krátce před nařízeným jednáním. Oprávněná tak neměla prostor na tyto podání reagovat, tudíž argument o hospodárnosti řízení je nemístný. Oprávněná dále odkázala na ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a výklady k účelnosti nákladů řízení, s tím, že povinná ve věci činila neúplná podání, která následně doplňovala, čímž se snažila účelově navýšit své náklady. K těmto podáním nebyla přitom povinná soudem vyzývána, nešlo ani o reakci na vyjádření oprávněné. Doplňující podání neobsahovala ani nové skutečnosti. Oprávněná proto navrhovala potvrzení usnesení okresního soudu ve výroku III. Pro případ nevyhovění odvolání ve věci samé se oprávněná domáhala změny usnesení okresního soudu v nákladovém výroku a snížení tam přiznané náhrady nákladů řízení, s tím, že judikatura Ústavního soudu (viz stanovisko pléna Pl. ÚS-st. 60/24) připouští změnu nákladového výroku v neprospěch odvolatele.

18. Odvolací soud přezkoumal usnesení okresního soudu i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, 212a o.s.ř., dále ust. § 55 odst. 3 a 5 e.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

19. Odvolací soud vychází ze skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, která jsou podrobně popsána v odůvodnění napadeného usnesení, včetně důkazních prostředků, o něž se opírají. Odvolací soud proto na ně pro stručnost odkazuje. Oprávněná v rámci odvolání sice též namítala nedostatky ve zjištění skutkového stavu věci (§ 205 odst. 2 písm. b/ a e/ o.s.ř.), nicméně z odůvodnění usnesení okresního soudu je zřejmo, že okresní soud v zásadě pracoval se všemi relevantními skutečnostmi, z provedených důkazů vyvodil správná skutková zjištění a správné

závěry právní, které odvolací soud v podstatě převzal. Skutkový stav rozhodný pro posouzení věci byl zjištěn dostatečně, úplně. Odvolací soud rovněž neshledal, že by rozhodnutí okresního soudu spočívalo na nesprávném právním posouzení věci, stejně tak nedovodil naplnění jiného odvolacího důvodu. Odvolací námitky oprávněné nepřinesly nic nového, nebylo třeba k nim vést další dokazování. Odvolací soud musí odmítnout i namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí okresního soudu. Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. Rozhodnutí okresního soudu není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly na újmu uplatnění práv odvolatele. V poměrech projednávané věci nelze dovodit, že by případné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí (ty odvolací soud ani neshledal) oprávněné bránily v uplatnění jejích práv. Ostatně dle ustálené judikatury platí, že není třeba budovat závěry soudu na podrobné oponentuře (vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže soud proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jeho závěrů je sama o sobě dostatečná (to se vztahuje i na rozhodnutí odvolacího soudu). Z tohoto důvodu lze nepochybně dospět k závěru, že napadené rozhodnutí ve spojení s odůvodněním odvolacího soudu obstojí.

20. Odvolací soud se zřetelem na obsah odvolání a pro úplnost odůvodnění rekapituluje a akcentuje následující rozhodné skutečnosti pro posouzení dané věci.

21. Odvolací soud předně odkazuje na výklad okresního soudu k notářskému zápisu se svolením k vykonatelnosti, sepsanému dle zvláštního právního předpisu (exekučnímu titulu dle § 40 odst. 1 písm. d/ exekučního řádu), na formální náležitosti notářského zápisu, který notář sepíše na základě dohody oprávněné a povinné osoby, aniž by byl oprávněn zkoumat její podklad v hmotném právu, a to na základě prohlášení povinné osoby, jímž svoluje k jeho vykonatelnosti. Notářský zápis se svolením k vykonatelnosti není sám o sobě samostatným zavazovacím důvodem a ani se jím nezakládá domněnka o existenci dluhu v době jeho sepsání. Okresní soud současně správně deklaroval, že nařídí-li soud podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti výkon rozhodnutí (exekuci), ačkoliv oprávněná nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, je to důvodem k zastavení jeho výkonu (exekuce) postupem dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., za použití § 52 odst. 1 e.ř. (viz blíže bod 22. odůvodnění usnesení okresního soudu).

22. V daném případě povinná namítala, že oprávněné nenáleží vymáhaná pohledávka, dovolávala se shora vymezeného zastavovacího důvodu, prioritně proto, že smlouva o úvěru z 11. 10. 2024 byla formálně koncipována jako smlouva o úvěru určeného pro podnikatelskou činnost povinné, ačkoliv povinná oprávněnou nežádala o úvěr určený k podnikatelským účelům. Účastnice o tom vůbec nejednaly, oprávněná ani zprostředkovatel úvěru (Fundraisy consult s.r.o.) určení ani použití finančních prostředků z úvěru od povinné nezjišťovali, neověřovali.

23. Okresní soud správně vyložil, že definice spotřebitele vyplývá z § 419 o.z., podle kterého je spotřebitelem každý člověk, který mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu svého povolání, uzavírá smlouvu s podnikatelem nebo s ním jinak jedná (k tomu odkázal na přiléhavou judikaturu Nejvyššího soudu – např. rozsudek z 15. 2. 2023, sp. zn. 25 Cdo 3497/2021 a usnesení z 16. 5. 2023, sp. zn. 20 Cdo 1107/2023). Z citované, ale i další judikatury Nejvyššího soudu (viz např. usnesení pod sp. zn. 20 Cdo 2852/2024, 20 Cdo 225/2026, 20 Cdo 680/2025, 20 Cdo 2611/2025 či 20 Cdo 2658/2025) mimo jiné vyplývá, že pro odpověď na otázku, zda fyzická osoba uzavírající smlouvu s dodavatelem je v postavení spotřebitele, je rozhodující především účel jednání takové osoby v konkrétním smluvním vztahu. Okolnost, že spotřebitel má podnikatelské oprávnění, je pro posouzení jeho právního postavení ve smluvním vztahu s dodavatelem irelevantní. Souvislost půjčovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

prostředků s podnikáním nelze prokazovat jen tak, že je ve smlouvě uveden údaj o sídle a identifikačním čísle podnikatele, ani tím, že smlouva obsahuje blíže neurčené označení „podnikatelské účely“. Pro závěr o tom, zda vztah mezi dvěma osobami je vztahem mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, je určující podstata společenského vztahu, v němž vystupovaly. Skutečné postavení spotřebitele se tak posuzuje materiálně, tedy podle reálného účelu a okolností, nikoliv jen podle formulací ve smlouvě. Současně judikatura Nejvyššího soudu opakovaně judikuje, že je to vždy úvěrující, kdo musí odstranit pochybnosti o tom, k čemu je úvěr poskytnut.

24. Z podaného výkladu vyplývá, že se nelze omezit při úvaze, zda mezi oprávněnou a povinnou šlo o vztah spotřebitelský či nikoliv, jen na to, zda povinná byla podnikatelem, ale je třeba vyřešit všechny okolnosti týkající se toho, za jakým účelem byla smlouva uzavírána a k čemu měl úvěr sloužit. Bylo jistě na povinné, aby tvrdila a prokazovala skutečnosti, ze kterých vyvozuje pro sebe příznivé právní následky, tj. že uzavírání smlouvy o úvěru nesouviselo s její podnikatelskou činností, že šlo o spotřebitelský vztah a finanční prostředky potřebovala pro své osobní potřeby, když zmíněná smlouva deklarovala, že získané prostředky budou použity na její podnikatelskou činnost a úhradu závazků, které jí z podnikatelské činnosti vznikly, a stejně tak v notářském zápise byla označena svým identifikačním číslem a místem podnikání.

25. Odvolací soud neshledal žádný exces v hodnocení důkazů okresním soudem, který uvěřil účastnické výpovědi povinné, z níž vyplývalo, že úvěr potřebovala na zaplacení dluhu svému zaměstnavateli. Žádná potřeba použití finančních prostředků z úvěru na podnikatelskou činnost (případně na úhradu závazků, které vznikly povinné z podnikatelské činnosti) ze zmíněné výpovědi povinné nevyplývá, což zcela koresponduje (respektive není v rozporu) s údajem v prvotní e-mailové komunikaci z 30. 9. 2024 (vedené mezi povinnou a [redacted] zprostředkovatele úvěru), z níž patrno, že „povinná poptávala půjčku ve výši 250 000 Kč s tím, že potřebuje nutně půjčit 200 000 Kč na dva měsíce, prodává byt a poté celý úvěr splatí a úroky respektuje“. Z tvrzení i výpovědi žalobkyně je zřejmo, že oprávněná ani zprostředkovatel úvěru potřebu finančních prostředků na konkrétní podnikatelský účel neřešili, to je patrné i z výpovědi svědkyně [redacted] ([redacted] společnosti Fundraisy consult s.r.o.), z níž se podává, že si jmenovaná vystačila s tím, že ze samotné žádosti povinné vyplývalo, že žádá o podnikatelský úvěr, tedy jakkoliv neověřovala, na jaký podnikatelský účel úvěr potřebovala, resp. neposkytla žádné konkrétní tvrzení, za jakým podnikatelským účelem, vyplývajícím ze samostatné výdělečné činnosti povinné, povinná úvěrové prostředky potřebovala. Z uvedeného je patrno, že zde objektivně musely být pochybnosti o tom, k čemu byl úvěr povinné vlastně poskytnut. Bylo na oprávněné, jednající jako profesionál v daném oboru s odbornou péčí, aby učinila zjištění ohledně skutečného účelu uzavírané smlouvy, nespokojila se s označením povinné identifikačním číslem a místem podnikání, deklarací o tom, že úvěr je poskytován na podnikatelskou činnost povinné (úhradu závazků z jejího podnikání). Pokud oprávněná setrvale argumentuje (snaží se prokázat svá tvrzení) textem konzultačního listu a smlouvy o úvěru, pak takový postup blížící se uzavření smlouvy o úvěru adhezním způsobem, není způsobilý zvrátit právní závěr o tom, že povinná při sjednávání úvěrové smlouvy jednala v postavení spotřebitele, že jednala mimo rámec své podnikatelské činnosti, když finanční prostředky nepoužila pro podnikání, ale k vykrytí jiných dluhů. Jinak řečeno platí, že pokud nebylo zřejmé (nebylo prokázáno), že byl poskytnut podnikatelský úvěr, musí být oprávněná jako úvěrující srozuměna s tím, že jí poskytnutý úvěr bude považován za spotřebitelský úvěr (§ 2 odst. 1 z.s.ú.). Z uvedeného plyne, že nelze hovořit o situaci, že by povinná dala oprávněné najevo, že v úvěrovém vztahu vystupuje jako podnikatel, že by oprávněná byla v tomto ohledu v dobré víře. Odvolací soud nezastírá, že shora podaný výklad smluvního vztahu účastnic ohledně posouzení jejích jednání, povahy a účelu smlouvy by umožňoval dovodit i jiné závěry, nicméně má za to, že

tento výklad (hodnocení důkazů) je ve prospěch povinné coby spotřebitele nejpříznivější (srov. § 1812 odst. 1 o.z.), odpovídá shora nastíněné recentní judikatuře Nejvyššího soudu.

26. Lze tak uzavřít, že na posuzovanou úvěrovou smlouvu je třeba hledět jako na úvěr uzavřený s povinnou jako spotřebitelem. Oprávněná před uzavřením úvěrové smlouvy naprosto žádným způsobem a z žádných zdrojů nezkoumala, neprověřovala ani neposoudila úvěruschopnost povinné, tj. neověřila si její příjmy a výdaje, úvěrovou historii, neposoudila její schopnost úvěr splácet. Pouze s ohledem na zřízení zástavního práva k nemovitostem povinné, které zajišťovalo veškeré pohledávky oprávněné včetně jejích příslušenství (viz zástavní smlouva z 11. 10. 2024), lze pro úplnost uvést, že majetek spotřebitele lze obecně zohlednit jen za podmínky, že buďto ze smlouvy o spotřebitelském úvěru vyplývá, že spotřebitelský úvěr má být částečně nebo úplně splacen výnosem z prodeje majetku spotřebitele, nikoliv pravidelnými splátkami, nebo z finanční situace spotřebitele vyplývá, že bude schopen splácet spotřebitelský úvěr bez ohledu na své příjmy (viz § 86 odst. 2 věta druhá z.s.ú.). Nic takového ze smlouvy o úvěru z 11. 10. 2024 ani z jiných v řízení provedených důkazů nevyplývá. Při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr nehraje roli ani případné použité zajištění (zde zřízení zástavního práva k nemovitostem). Vždy je totiž třeba brát v potaz pouze ekonomickou možnost spotřebitele spotřebitelský úvěr řádně splatit sjednanými splátkami. Fakt, že v případě problémů se splacením má věřitel možnost se plně nebo částečně uspokojit ze zajištění, žádným způsobem nenahrazuje povinnost věřitele poskytnout spotřebiteli spotřebitelský úvěr jen tehdy, když jej bude spotřebitel schopen splácet řádnými splátkami, nikoliv tím způsobem, že se věřitel uspokojí z použitého zajištění. K uspokojení ze zajištění lze totiž přistoupit zásadně jen tehdy, pokud již spotřebitel v prodlení je. Nabízené zajištění tedy nemůže vést k tomu, že bude spotřebiteli poskytnut úvěr, který mu na základě posouzení této jeho úvěruschopnosti poskytnut být neměl, byť z hlediska povinné obezřetnosti se díky nabízenému zajištění jedná o úvěr takřka bezrizikový.

27. Ze shora uvedeného plyne, že oprávněná jako poskytovatel úvěru nesplnila svou povinnost podle § 86 odst. 1 z.s.ú., a proto smlouva o úvěru je absolutně neplatná podle § 87 odst. 1 z.s.ú. Je-li neplatný hmotněprávní úkon – smlouva o peněžitém závazku, nemůže jako exekuční titul obstát notářský zápis notáře Mgr. Martina Říhy ze dne 11. 10. 2024, sp. zn. N 1642/2024, NZ 2530/2024, ve spojení s pokračováním tohoto zápisu ze dne 24. 10. 2024, sp. zn. N 1642/2024, NZ 2664/2024. To proto, že ve smyslu § 71b zák. č. 358/1992 Sb., notářského řádu se v případě notářského zápisu jedná pouze o procesní dohodu, podle níž závazkové právní vztahy nevznikají, taková dohoda sama o sobě nemá hmotněprávní povahu a jde pouze o jednu z náležitostí, které musí notářský zápis se svolením k vykonatelnosti obsahovat (§ 71b odst. 2 písm. f/ notářského řádu). Pakliže právní důvod pohledávky oprávněné není platný, notářský zápis není způsobilým exekučním titulem. Jediným logickým důsledkem návrhu povinné na zastavení exekuce je její zastavení v celém rozsahu ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., za použití § 52 odst. 1 e.ř.

28. Odvolací soud se dále ztotožňuje s tím, že vedení dané exekuce proti povinné (i pokud by neplatil shora přijatý závěr o neplatnosti úvěrové smlouvy z důvodu řádného neposouzení úvěruschopnosti povinné) nelze aprobovat i proto, že úvěrová smlouva je jako celek neplatná i z jiného důvodu. K tomu odvolací soud uvádí následující.

29. Závazkový vztah účastnic založený smlouvou o úvěru se řídí obecnou právní úpravou smlouvy o úvěru (§ 2395 a násl. o.z.) a dalšími obecnými ustanoveními.

30. Ačkoli při vzniku závazkových vztahů nutno vycházet ze zásady pacta sunt servanda (smlouvy nechť jsou dodržovány) a principu ochrany autonomie vůle smluvních subjektů, je třeba tyto principy hodnotit v kontextu principu spravedlivého rozhodování jakožto vůdčího a zásadního principu fungování soudní moci, kdy obecným korektivem obsahu některých svobodně sjednaných závazků je i ve vztazích mezi podnikateli princip dobrých mravů.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

31. Posouzení souladu či rozporu právního jednání s dobrými mravy podle § 1 odst. 2 a § 547 o.z. závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu, neboť tato ustanovení jsou normami, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Dle ust. § 580 o.z. je neplatné mimo jiné právní jednání, které se příčí dobrým mravům. Ust. § 588 o.z. pak řeší, kdy soud k neplatnosti právního jednání přihlédne i bez návrhu. Podle § 588 o.z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně příčí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. Ust. § 588 o.z. hovoří tedy mimo jiné o zjevném rozporu s dobrými mravy, vyjadřuje tak nepochybnost o tom, že k porušení dobrých mravů došlo. Je-li tomu tak, nastupuje důsledek v podobě absolutní neplatnosti právního jednání.

32. V projednávané věci je nutno z hlediska skutkového vyjít z toho, že oprávněná se v rámci posuzovaného smluvního vztahu zavázala poskytnout povinné částku 370 000 Kč a povinná se zavázala vrátit tuto částku ve sjednaných splátkách s pevným smluvním úrokem ve výši 68 080 Kč, který odpovídal úroku 73,6 % p.a. Smlouvou byly vedle toho ujednány smluvní úroky z prodlení ve výši 0,5 % z dlužné nezaplacené částky za každý den prodlení až do úplného zaplacení dlužné částky, dále smluvní pokuty ve výši 50 % ze zbývající částky jistiny za různá porušení povinností dlužníka (k utvrzení závazku povinné). Je též skutečností, že při vzniku více nároků na smluvní pokutu bylo ujednáno oprávnění věřitele požadovat jen jednu smluvní pokutu ve výši 50 % ze zbývající částky jistiny (viz blíže článek 8 bod 8.1. úvěrové smlouvy). Z obsahu spisu je též zřejmo, že úvěr byl povinné zprostředkován společností Fundraisy consult s.r.o. za provizi 120 000 Kč (viz smlouva o zprostředkování č. l. 131-132 spisu). K okolnostem uzavření této smlouvy se podrobně vyjádřila svědkyně [redacted] (viz bod 20. odůvodnění usnesení, výpověď svědkyně v protokolu 6. 3. 2026, č. l. 197 verte a č. l. 198 spisu, resp. hodnocení odvolacího soudu níže).

33. Z hlediska posouzení výše přiměřenosti smluvních úroků (i pro smlouvy mezi podnikateli) možno odkázat jednak na výklad okresního soudu, jednak na ustálenou judikaturu o tom, že neodpovídá obecně uznávaným pravidlům chování a vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu, aby dlužník poskytoval věřiteli nepřiměřené úroky. Nepřiměřenou, a tedy odporujícím dobrým mravům je zpravidla taková výše úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. Zvažovat je třeba pochopitelně okolnosti případu, poměry dlužníka, které mnohdy u nebankovních poskytovatelů představují výrazně vyšší míru rizikovosti návratnosti poskytnutých finančních prostředků (to zřejmě na souzenou věc nedopadá – viz zajištění pohledávky oprávněné zřízeným zástavním právem k nemovitostem povinné). Ustálená soudní praxe tak počítá i s tím, že nemusí být nepřiměřený smluvní úrok, který několikanásobně přesahuje horní hranici obvyklé míry u úvěrů poskytnutých bankami. V projednávané věci však shora uvedený smluvní úrok, který dosahuje téměř 74 % p.a., relevantně překračuje i výše uvedené násobky obvyklých úrokových sazeb, a to z hlediska údajů z databáze ARAD, s nimiž pracoval okresní soud ve vztahu k bankovním spotřebitelským úvěrům (v říjnu 2024 8,53 % p.a.). Tím spíše to pak platí ve vztahu k podnikatelským úvěrům, které dle oficiálních dat ARAD činily v říjnu 2024 5,52 % p.a. I pokud by pak odvolací soud nahlédl na věc optikou vůbec nejdražších úvěrů na českém bankovním trhu, tj. kontokorentů, revolvingových úvěrů a kreditních karet, které často přesahují 20 % p.a., je zřejmo, že shora naznačený smluvní úrok nadále podstatně (několikanásobně) přesahuje tyto úroky.

34. Odvolací soud si je vědom toho, že samotné ujednání o úroku (jeho výše) není mezi podnikateli zpravidla nemravné, že bez dalších okolností nepředstavuje naplnění zákonných předpokladů

rozporu s dobrými mravy dle § 580 a § 588 o.z. V tomto ohledu lze poukázat i na ustanovení o neúměrném zkrácení a o lichvě (§ 1793 odst. 1 a § 1796 o.z.), které mezi podnikateli neplatí (srov. § 1797 o.z.). Ačkoliv je případný zásah soudu do autonomie vůle stran pro rozpor s dobrými mravy zásahem výjimečným, nelze ho se zřetelem na další významné okolnosti případu vyloučit, což je dle názoru odvolacího soudu i případ souzené věci. Názor, že samotná výše úroků ve vztazích mezi podnikateli neodůvodňuje zásah do autonomie vůle stran, resp. neznamená zjevnou nemravnost s důsledky dle § 588 o.z., jistě zpravidla platí, nicméně má své meze a ty byly dle názoru odvolacího soudu shora naznačeným zjevně nepřiměřeným smluvním úrokem překročeny. I s odkazem na judikaturu Ústavního soudu (viz např. nález sp. zn. I. ÚS 728/10), týkající se hrubého nepoměru mezi vzájemnými povinnostmi stran, platí, že je třeba dbát na zásadu přiměřenosti, jeden ze stěžejních principů ústavního soudnictví, dodržovaný v demokratických právních státech, chápaný nikoliv pouze formálně, ale zejména materiálně. Již odedávna, a to i v obchodním styku, platí ve slušné společnosti maxima „každému co jeho jest“; ani zajištění tohoto smluvního nároku však nesmí být nadměrné. Je pochopitelné, že zcela neúměrná výše úroků může být oprávněně pociťována dotčeným subjektem jako nespravedlivá, a to i bez ohledu na to, je-li v konkrétním případě pro něj likvidační či nikoliv. Shora uvedené hodnocení (k postupu dle § 588 o.z.) pak obstojí zejména též v kontextu zohlednění dalších smluvních podmínek v podobě ujednání o smluvních úrocích z prodlení a smluvních pokutách, které se kumulují, působí souběžně, kde povinná neměla reálnou šanci ovlivnit obsah těchto smluvních ujednání, tyto nebyly nijak vyváženy jinými podmínkami ve prospěch povinné, ani jinými sankčními ujednáními ohledně případného porušení smluvních povinností ze strany oprávněné. V daném případě je třeba zdůraznit, že ujednání o smluvním úroku, smluvních úrocích z prodlení (ty odpovídají úročení 182,5 % p.a. a dle judikatury soudu obvykle takto vysoké sankce postrádají legitimní kompenzační funkci a a představují nepřiměřený zásah) i smluvní pokutě jsou samy o sobě na hranici akceptovatelnosti, avšak ve svém souhrnu, pakliže jsou požadovány souběžně, vytvářejí neakceptovatelná smluvní ujednání. Vedle toho je třeba zohlednit i okolnosti zprostředkování úvěru. V daném případě je z provedeného dokazování, zejména svědecké výpovědi [redacted] zřejmo, že oprávněná se zprostředkovatelem zjevně kooperuje, oprávněné jsou známy podmínky zprostředkování (včetně vysoké provize ve výši 120 000 Kč), které se nemohou nepromítnout do hodnocení podmínek daného úvěrového vztahu, resp. jeho zjevné nemravnosti. Je jistě pravdou, že oprávněná a zprostředkovatel jsou dvě odlišné právnické osoby, že zprostředkovatel nebyl stranou úvěrové smlouvy, že povinná zprostředkovatelkou smlouvu uzavřela (mohla ji odmítnout), nicméně je také skutečností, že si oprávněná musela být vědoma zatížení úvěru nákladem na zprostředkování úvěru (provize) a na této situaci participovala. Ohledně těchto poznatků lze poukázat na výpověď svědkyně [redacted], z níž mimo jiné patrno, že oprávněná zasílala zprostředkovateli návrh úvěrové smlouvy, že z úvěrované částky 370 000 Kč bylo čerpáno 250 000 Kč na úvěr a 120 000 Kč šlo na náklady a provizi, z nichž byly hrazeny i náklady s právním servisem (viz svědkyní uváděné zaplacení advokátům a notářům, kteří připravují smlouvy). Stejně tak je ze zmíněné svědecké výpovědi zřejmo, že smluvní úrok byl sjednán (se platí) z celého úvěru, který zohledňoval i náklady úvěru. Tyto skutečnosti vedle již shora naznačeného hodnocení smluvních úroků, smluvních úroků z prodlení a smluvní pokuty dle názoru odvolacího soudu dokumentují nemravnost poskytnutého úvěru. Podle § 547 o.z. je třeba, aby právní jednání svým obsahem a účelem odpovídalo nejen zákonu, ale i dobrým mravům, a případný rozpor je podle § 580 a § 588 o.z. sankcionován neplatností takového právního jednání. Oprávněnou uplatňované nároky se i ve světle podmínek zprostředkování úvěru jeví zjevně nemravnými, a proto nemohou požívat právní ochrany (srov. opět § 580 o.z. ve spojení s § 588 o.z.). Nelze připustit, aby se případné soudní ochrany (též při exekuci) dostávalo subjektům, zejména nebankovním společnostem poskytujícím úvěry, které evidentně poškozují práva svých klientů využitím ustanovení formulářových smluv, do jejichž znění nemá klient možnost jakkoli zasáhnout

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

a ovlivnit jejich obsah a v nichž jsou obsaženy nepřiměřená sankční ujednání spojená s prodlením dlužníka.

35. Okresní soud proto přisvědčil okresnímu soudu, že předmětnou smlouvu o úvěru je třeba i bez návrhu hodnotit jako celek absolutně neplatnou dle § 588 o.z. pro zjevný rozpor s dobrými mravy. Z uvedeného současně vyplývá, že žádné snížení smluvních úroků, smluvních úroků z prodlení či moderace smluvní pokuty, po nichž by exekuční titul mohl částečně obstát a nebyl zde důvod k úplnému zastavení exekuce, nepřichází v úvahu.

36. Na výše uvedeném posouzení věci nic nemění ani poukaz oprávněné na odlišně vyznívající judikaturu (viz jím označené rozhodnutí Městského soudu v Praze), kterou není odvolací soud vázán. Odvolací soud dále nepovažoval za nutné se zvlášť vypořádávat se všemi jednotlivými dílčími námitkami oprávněné, jak plynou z jejího odvolání (případně obsahu spisu), neboť má za to, že ve světle shora vyslovených závěrů nemohou tyto námitky obstát, že odvolacím soudem snesená argumentace dostatečně odůvodňuje jeho závěry. Stejně tak bylo za této situace nadbytečné se zabývat další procesní obranou povinné, že úvěrová smlouva v době podpisu notářského zápisu nevznikla.

37. Z výše uvedených důvodů odvolací soud usnesení okresního soudu ve výroku I. jako věcně správné dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

38. Předmětem odvolacího přezkumu byly i závislé výroky o nákladech exekuce a o nákladech řízení mezi účastnicemi. Odvolací soud sdílí závěr okresního soudu, že oprávněná na základě notářského zápisu vymáhala plnění, na které dle hmotného práva neměla nárok, tudíž zavinění na zastavení exekuce leží na straně oprávněné, a proto jí svědčí dle § 89 e.ř. povinnost k náhradě nákladů exekuce jak vůči soudnímu exekutorovi, tak i vůči povinné. Ohledně vyčíslení nákladů exekuce soudního exekutora lze pro stručnost odkázat na bod 36. odůvodnění napadeného usnesení, když jejich výše (6 655 Kč) nebyla nikým zpochybněna. Pokud jde o náklady exekučního řízení na straně povinné, odvolací soud za účelně vynaložené náklady považuje ty, které okresní soud vymezil v bodě 37. odůvodnění usnesení, pročež na tuto specifikaci pro stručnost opět odkazuje. Námitky povinné se týkaly nepřiznání náhrady nákladů řízení za další čtyři podání, konkrétně za repliku k vyjádření oprávněné z 24. 11. 2025, doplnění tvrzení a právní argumentace z 20. 1. 2026 a 3. 3. 2026 a doplnění tvrzení a důkazů z 6. 3. 2026. Podle názoru odvolacího soudu se okresní soud s těmito podáními dostatečně vypořádal a nepochybil, pokud tyto úkony neshledal účelně vynaloženými k bránění práva povinné. Okresní soud souhlasí s tím, že ve zmíněných podáních je zejména argumentováno recentní judikaturou Nejvyššího soudu, proveden její rozbor a její dopad na souzenou věc. Tuto judikaturu (byť byla vydána i po podání návrhu na zastavení exekuce) soud nepochybně zná, stačilo jí případně uplatnit při nařízeném jednání okresního soudu. Další podání, v nichž byla označena (předložena) řada důkazů, za účelně vynaložený náklad nelze považovat, ani podání s označením (předložením) důkazních návrhů k okolnostem zprostředkování úvěru (viz č. l. 146-148 a č. l. 180 spisu), nadto šlo o důkazy, z nichž okresní soud nečinil žádná podstatná zjištění pro posouzení věci, když vzal na zřetel pouze průvodní dopis (č. l. 181 spisu), který stačilo předložit při posledním jednání okresního soudu dne 6. 3. 2026. Odvolací soud proto neshledal jakýkoliv důvod ke korekci nákladového výroku (sub III.), jak se toho domáhala povinná.

39. Pro úplnost lze uvést, že odvolání oprávněné směřovalo i proti výroku IV. usnesení okresního soudu. Okresní soud tento výrok přiléhavě odůvodnil, ostatně odvolatelka proti tomuto výroku nevznesla žádnou věcnou argumentaci.

40. Z výše uvedených důvodů krajský soud potvrdil usnesení okresního soudu v plném rozsahu, tj. včetně výroků II. až IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

41. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., ve spojení s § 142 a § 271 o.s.ř. a v odvolacím řízení ve věci samé úspěšné povinné přiznal právo na náhradu nákladů řízení tvořených odměnou advokáta za dva úkony právní služby (sepis vyjádření povinné k odvolání oprávněné a účast na odvolacím jednání dne 9. 9. 2026) po 10 540 Kč (§ 7 bod 6, § 8 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. g/ a k/, odst. 2 písm. e/ vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění, dále jen „advokátní tarif"), náhradou za dvě paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, náhradou za promeškaný čas (za 14 půlhodin po 150 Kč, strávených na cestě k jednání odvolacího soudu) ve výši 2 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu, náhradou cestovních výdajů za použití osobního automobilu k jednání odvolacího soudu ve výši 3 880,79 Kč dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu (zde počítáno s ujetými 460 km, s průměrnou spotřebou použitého vozidla dle technického průkazu založeného ve spise, tj. 5,7 l/100 km, se sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel, tj. 5,90 Kč/1 km jízdy a s průměrnou cenou pohonných hmot, tj. 44,50 Kč/1 l motorové nafty dle vyhl. č. 78/2026 Sb., platné v době uskutečnění cesty) a náhradou částky odpovídající dani z přidané hodnoty z výše uvedené odměny a náhrad advokáta v sazbě 21 % dle § 137 odst. 1, 3 písm. a) a § 151 odst. 2 věty druhé o.s.ř., tj. v částce 5 871,76 Kč, celkem tedy 33 833 Kč (po zaokrouhlení). Uvedenou částku je oprávněná povinna nahradit povinné ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího advokáta povinné (§ 160 odst. 1, § 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze za podmínek uvedených v § 237 a § 238 o.s.ř. podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně jako soudu dovolacímu. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

Pardubice 16. září 2026

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]